

»Vrečice,« pravi Pavliha, »in v njih preroška zrna.«

»A kaj se vidi s temi tvojimi preroškimi zrni?« poizvedujeta žida dalje.

»Ako jih sesaš,« ju pouči Pavliha, »vidiš bodočnost.«

Žida se spogledata in starejši reče: »O, če bi mogla videti, kdaj pride naš Odrešenik! To bi nama bilo v veliko tolažbo. — Po čem prodajaš vrečico?« se obrneta k Pavlihi.

»Po petdeset tolarjev,« jima odvrne, a ko vidi, da se obirata, pristavi: »Če vama ni do njih, napravita prostor za druge kupce. Kdor ne kupi njive, mora pustiti tudi gnoj.«

Ko žida vidita, da Pavliha ne popusti, mu odštejeta denar in vzameta vsak svojo vrečico.

Brž gresta in skličeta še druge jude ter jima povesti, da imata čudovitost, s katero se da izvedeti in napovedati, kdaj pride njihov Odrešenik. Vsi, ki so prihiteli, hočejo sesati preroška zrna, a srečna kupca ne pustita tega nikomur. Sama pobožno vzameta vsak svojo vrečico v usta ter sesata in sesata, pri tem pa se jima obrača želodec.

Polni pričakovanja gledajo zbrani ljudje na sesajoča preroka, dokler eden ne odneha in reče:

»Zdi se mi, da je v vrečici govno.«

Odpro tedaj vrečici, in ko vidijo, kaj je notri, stečejo nazaj na sejem, da poiščejo Pavliho, ki pa jih seveda ni čakal... (Dalje prihodnjič.)

IZ MLADIH

PERES

TOPOLI

Topoli, vitki topoli,
ravni, ponosni topoli
žalostno ječé v pomlad,
kakor še nikoli.

Topoli, visoki topoli,
podobe upanja v domovini
in bednih v tujini spomini.
Moja pesem poje z vami o boli.

Ivan Šiftar

VEJICA ZELENA

Prišla vesela je pomlad,
vsak ozre se nate rad,
vejica zelena.

Poletje k nam se prismeji,
vsa s cvetjem obložena si,
vejica zelena.

Jesen v deželo je prišla,
na tebi sadje se smehlja,
vejica zelena.

Ko pa pride beli sneg,
bela si kot snežni cvet,
vejica zelena.

In človek ti,
če srečen si:
si vejica zelena!

Vida Pezdirjeva